

პანიუმი — რიცხვი თვრამეტი

სამჯერ 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

ახლა მივუბრუნდებით დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთორმეტე მუხლის ზოგიერთ მნიშვნელობას და შემდეგ „250“ წლის სამ ხაზს შევიყვანოთ მეთერთმეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე აღწერილ ისტორიაში, რომელიც აღსრულდა პანიუმის ბრძოლაში ძვ. წ. 200 წელს. „250“ წლის ხაზი, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 457 წელს, სრულდება ძვ. წ. 207 წელს, იმ პერიოდის შუაში, რომელიც იწყება რაფიას ბრძოლით და სრულდება პანიუმის ბრძოლით. „250“ წელი ნერონის ხაზში სრულდება კონსტანტინეს სამსაფეხურიანი ისტორიით, რომელიც წარმოდგენილია 313, 321 და 330 წლებით. შეერთებული შტატების „250“ წელი სრულდება 2026 წლის 4 ივლისს.

ნერონის ხაზი წარმოადგენს მხეცის ხატის გამოცდის დროის ისტორიას — პირველად შეერთებულ შტატებში, ხოლო შემდეგ მსოფლიოში. ძვ. წ. 457 წლის ხაზი ტრამპს სამხედრო თვალსაზრისით ორ ბრძოლას შორის შუა წერტილში აყენებს. პერიოდი, რომელიც 1776 წლიდან ვრცელდება, ასევე აღნიშნავს შუა წერტილს ტრამპის საბოლოო პრეზიდენტობისათვის. რათა ეს ხაზები თავიანთ სათანადო ადგილას განვათავსოთ, პირველად განვიხილავთ მეთორმეტე მუხლს და რუსეთისა და პუტინის დაცემას. შემდეგ — „250“ წლის სამ ხაზს, ხოლო შემდეგ ჰასმონეური დინასტიის ხაზს. როდესაც ეს ხაზები თავიანთ ადგილას იქნება დადგენილი, პეტრეს პანიუმთან შესაბამისობაში მოვათავსებთ. როდესაც ეს ხაზები დადგინდება, უნდა შევძლოთ ამოვიცნოთ, როგორ უნდა გასწორდეს და იქადაგოს 2020 წლის 18 ივლისის უწყება, და რომ იგი იოელის წიგნის უწყებაა.

იუდას მეფე უზია და ეგვიპტის მეფე პტოლემე

რაფიასთან გამართულ ბრძოლაში მეთერთმეტე მუხლის აღსრულებული ისტორია შეესაბამება მეფე უზიას ისტორიას. როდესაც ესაია განიწმინდა და ძალმოსილი გახდა, რათა დაემოწმებინა გვიანი წვიმის უწყება, მისი მოწოდება მოვიდა იმ წელს, როცა უზია მოკვდა.

იმ წელს, როდესაც მეფე უზია გარდაიცვალა, ვიხილე უფალი, ტახტზე მჯდომარე, მაღალი და აღზევებული, და მისი სამოსლის კალთა ავსებდა ტაძარს. ესაია 6:1.

უზიას სიკვდილს წინ უძღოდა მის მიერ გამოვლენილი აჯანყება, რომელიც პარალელური იყო და თანხვდებოდა პტოლემეოსის აჯანყებას რაფიის ბრძოლაში გამარჯვებისთანავე. უზია და პტოლემეოსი სამხრეთის მეფის სიმბოლოები არიან, რომლის გულიც აღზევდა და რომელიც აჯანყდება იმით, რომ ცდილობს სახელმწიფო ხელისუფლების საეკლესიო ხელისუფლებასთან შერწყმას. როდესაც უზიამ სცადა ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანება, მის შუბლზე კეთრი მხეცის ნიშანს განასახიერებდა.

და მესამე ანგელოზი გაჰყვა მათ და ხმამაღალი ხმით ამბობდა: თუ ვინმე თაყვანს სცემს მხეცს და მის ხატებას და მიიღებს მის ნიშანს თავის შუბლზე ან თავის ხელზე, იგი შესვამს ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც განუზავებლად არის დაღვრილი მისი გულისწყრომის სასმისში; და იტანჯება ცეცხლითა და გოგირდით წმიდა ანგელოზთა წინაშე და კრავის წინაშე. და მათი ტანჯვის კვამლი აღვალს უკუნიითი უკუნისამდე; და არა აქვთ მოსვენება არც დღე, არც ღამე მათ, რომელნიც თაყვანს სცემენ მხეცს და მის ხატებას, და ვინც იღებს მისი სახელის ნიშანს. გამოცხადება 14:9–11.

შემდეგ უზია წარმოადგენს თანდათანობით სიკვდილს იმ დროიდან, როცა მან ეკლესიისა და სახელმწიფოს შერწყმის მეამბოხური მცდელობა განახორციელა. შემდეგ იგი წარმოადგენს თერთმეტწლიანი პერიოდის განმავლობაში თავის მესთან ერთად ნომინალურ თანამმართველობას. უზია თავისი აჯანყების შემდეგ თერთმეტი წელი იცოცხლა. მისი აჯანყების დასაწყისი სიმბოლურად აღნიშნავს საკვირაო კანონს, სადაც ეკლესია და სახელმწიფო ერთიანდება და მხეცის ნიშანი ძალით თავსდება. თერთმეტი წლის შემდეგ იგი გარდაიცვალა, რაც წარმოადგენს მისი მეფობის დასასრულს იუდას სამხრეთ სამეფოზე, რომელიც დიდებული ქვეყანაა, რაც შეერთებული შტატებია.

პტოლემეოსთან წინასწარმეტყველურ მიმართებაში, უზია წარმოადგენს იუდას, დიდებულ ქვეყანას და განდგომილ პროტესტანტიზმს, ხოლო პტოლემეოსი წარმოადგენს ეგვიპტეს, რომელიც არის გველეშაპის ძალა, რომლის რელიგიაც სპირიტიზმია. როდესაც ეს ორი მეფე განიხილება, როგორც პარალელური ხაზები, უზია წყვეტს დიდებული ქვეყნის ილუსტრაცია იყოს და ისინი ერთად ორ ერად ქცეული სიმბოლო ხდებიან. ეგვიპტე და იუდა სიმბოლოებია სპირიტიზმისა და განდგომილი პროტესტანტიზმის რელიგიების. ისინი სახელმწიფოსა და ეკლესიის სიმბოლოა. სახელმწიფოებრივი მზაკვრობა და საეკლესიო მზაკვრობა, რომელთაც ისინი წარმოადგენენ, როდესაც ერთ სიმბოლოდ არიან შეერთებულნი, ორ ერს შეიცავს, როგორც იყო მიდია და სპარსეთი, როგორც იყო საფრანგეთის ეგვიპტე და სოდომი, როგორც არის შეერთებული შტატების რესპუბლიკური და პროტესტანტული რქები, როგორც იყო ისრაელისა და იუდას ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოები, აგრეთვე წარმართული რომი და პაპური რომი. როგორც ორი სამეფოს სიმბოლო, ისინი წინასწარმეტყველურად ერთმანეთთან არიან დაკავშირებულნი იერუსალიმის ტაძრით, სადაც უზიაც და პტოლემეოსიც ცდილობდნენ მსხვერპლის შეწირვას იერუსალიმის ტაძარში. ორი ერი, რომლებიც ერთსა და იმავე საწმიდარში აღდგებიან.

მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ ორივე მეფის აჯანყება დაკავშირებული იყო იერუსალიმის ტაძართან, რომელიც წარმოადგენს იმ ტაძრის სიმბოლოს, სადაც დანიელმა ქრისტე იხილა მეათე თავში. ამ ორივე მეფის ისტორია თანხვდება უკრაინის ომთან და ამგვარად ისინი თავიანთ მოწმობას 2014 წელს იწყებენ. ორივენი აღზევდნენ სამხედრო გამარჯვებებით, რაც მეთერთმეტე მუხლში რაფიას ბრძოლით არის წარმოდგენილი. რაფია აღნიშნავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს სასაზღვრო მხარეს და კვირა დღის კანონის სამმაგ კავშირს. იგი აგრეთვე წარმოადგენს მეგრძოლი ეკლესიიდან ძლევამოსილ ეკლესიაში გადასვლის საზღვარს.

2014 წლის შემდეგ უმდიდრესმა მეფემ გამოაცხადა თავისი განზრახვა, 2015 წელს საპრეზიდენტო არჩევნებში ეყარა კენჭი. 2020 წელს უმდიდრესმა მეფემ, რომელიც რესპუბლიკურ რქას წარმოადგენდა, მიიღო თავისი სასიკვდილო ჭრილობა, რომელიც შემდგომ განიკურნებოდა. 2022 წელს უკრაინის ომი გამწვავდა. შემდეგ ტრამპი დაბრუნდა მეცამეტე მუხლის აღსრულებით, 2024 წლის არჩევნებში. 2023 წლის ივლისში უდაბნოში ხმა გაისმა. 2023 წლის 31 დეკემბერს პროტესტანტული რქა აღდგა, ისევე როგორც რესპუბლიკური რქა 2024 წლის არჩევნებში, როდესაც ტრამპი დაბრუნდა, ხოლო შემდეგ, 2025 წელს, სამირკვლის გამოცდა დასრულდა ტაძრის გამოცდის დადგომით.

1989

ჭეშმარიტებები, რომლებიც 1989 წელს გაიხსნა, ორმაგი იყო. რეფორმაციული მოძრაობების წინასწარმეტყველური პარალელები და დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი ერთსა და იმავე დროს გაიხსნა. არსებობს გარკვეული წინასწარმეტყველური წესები, რომლებიც გამოყენებულ იქნა მეორმოცე მუხლის საწყისი უწყების დასადგენად. ამავე ჭეშმარიტებათა ნაწილი ახლა გასაღებია იმავე მუხლის დაფარული ისტორიისათვის, სადაც ეს წინასწარმეტყველური ძვირფასი ქვები იქნა აღმოჩენილი. მაგალითს მოგიყვანთ.

1989 წელს ადვენტიზმში არ არსებობდა ერთიანი გაგება იმის შესახებ, თუ რას წარმოადგენდა დანიელის ბოლო ექვსი მუხლი. ამ ერთიანობის არქონას ორმაგი სახე ჰქონდა. არ არსებობდა თანხმობა ამ მუხლების მნიშვნელობაზე. ისინი, ვინც აცხადებდნენ, რომ ესმოდათ ეს მუხლები, წარმოადგენდნენ ადამიანურ შეხედულებებს, შერეულს განდგომილი პროტესტანტიზმისა და კათოლიციზმის თეოლოგიასთან — პირმოშობის იმ მემკვიდრეობასთან, რომელიც მათ მიიღეს თავიანთი მამებისაგან 1863 წლის ამბოხებისას, როდესაც მათ შეასრულეს ურჩი წინასწარმეტყველის როლი იერობამის ფუმემდეგლური აჯანყების დროს. ის ცალკეული შეხედულებები იმის შესახებ, თუ რას ნიშნავდა ეს მუხლები, საუკეთესო შემთხვევაში, კერძო განმარტებები იყო. მათი შეხედულებები ამ მუხლებზე ან ეწინააღმდეგებოდა წინასწარმეტყველური გამოყენების ძირითად საფუძველს, და ხშირად წინააღმდეგობაშიც მოდიოდა იმავე წინაპირობასთან, რომელსაც თავადვე განსაზღვრავდნენ ამ მუხლების შესახებ.

რაც ჩვენ იმ მუხლებში ვიხილეთ, იყო ყველა ექვსი მუხლის თანმიმდევრული გაგება. სწორედ იმ უწყების თანმიმდევრულობამ, რომელიც ვიხილეთ, წამახალისა მე, წარმომედგინა ჩემი გაგება, მაშინაც კი, როცა ვიცოდი, რომ მთელი ადვენტიზმი უარყოფდა იმას, რაც მე მესმოდა. ის, რაც ჩვენ იმ მუხლების შესახებ გვესმოდა, პირველად გამოქვეყნდა 1996 წელს, და იქ გადმოცემული ეს გაგება მხოლოდ უფრო და უფრო განმტკიცდა, რადგან დროთა სვლამ ოცდაათ წელზე მეტს გადააბიჯა!

თუ განიხილავთ ჟურნალ *The Time of the End*-ში მოცემულ უპირატესად პირველივე მითითებას, ნახავთ *Testimonies*, ტომი 9, გვერდი 11. 9/11-მდე ხუთი წლით ადრე, ჟურნალი იწყება 9/11-ით. ერთ-ერთი იმ გაგებათაგანი, რომელმაც გამამხნევა, იყო იმის

გაცნობიერება, რომ ორმოცე მუხლში „აღსასრულის ჟამს“ ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეები სულიერი ძალები იყვნენ და არა პირდაპირი, სიტყვასიტყვითი ძალები. იმ დროისთვის მე უკვე ვიცოდი, რომ დამა უაიტი ამბობდა, დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ერთი და იგივე წიგნია, და რომ წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი, რომელიც დანიელშია მოცემული, იოანეს მიერ არის კვლავ აღებული გამოცხადებაში. მე აღმოვაჩინე, რომ გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, რომელიც აღსრულდა 1798 წლის აღსასრულის ჟამის გარემომცველ ისტორიაში, ამ თავზე დამა უაიტის კომენტარი ნათლად ასწავლის, რომ საფრანგეთი იყო სულიერი ეგვიპტე; და იგი ისეთივე სიცხადით აცხადებს, რომ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში მხეცზე მჯდომარე მეძავი იყო სულიერი ბაბილონი.

და უაიტის მიერ ამ ორი ძალის იდენტიფიკაცია მოცემულია წიგნში „დიადი ბრძოლა“, და ეს კომენტარები ერთმანეთთან აკავშირებს იოანესა და დანიელის მოწმობას. დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავში სამხრეთის მეფის განსაზღვრება არის ძალა, რომელიც ეგვიპტეს აკონტროლებს, ხოლო ჩრდილოეთის მეფე არის ძალა, რომელიც ბაბილონს აკონტროლებს. როდესაც ბიბლია და წინასწარმეტყველების სული შეთანხმებულად მოქმედებდნენ ჭეშმარიტების დასადგენად, დანიელისა და გამოცხადების წიგნების ერთმანეთთან შეერთებით, რათა ეს აზრი დაემტკიცებინათ, ეს იყო ის, რასაც მე ვერასოდეს დავთმობდი არც ერთ შეცდომაში შეყვანილ ღვთისმეტყველს და არც თვითდანიშნულ, გზასაცდენილ ხელმძღვანელს რომელიმე დამოუკიდებლად მოქმედი მსახურებისა.

პტოლემეოსისა და უზიას აღქმა რაფიის ბრძოლის სიმბოლოებად და იმ შედეგებისა, რომლებიც მათი გულების აღმადგენის შემდეგ დგება, გულისხმობს იმ ფაქტის მიერ წარმართვას, რომ პტოლემეოსი წარმოადგენს გველეშაპის ძალაუფლებას, რომელიც ამარცხებს რომის წარმომადგენლობით ძალაუფლებას, მხოლოდ იმისთვის, რომ დამარცხდეს იმ წარმომადგენლობითი ძალაუფლების მიერ, რომელმაც დაამარცხა პტოლემეოსი მეათე მუხლში და 1989 წელს. ისტორიული განსხვავებანი განზრახულია და მნიშვნელოვანია.

უზია იღებს მხეცის ნიშანს, როდესაც იგი ცდილობს ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებას; უზია არის დიდებული ქვეყანა, და დიდებული ქვეყანა 1989 წლის უწყების დასაწყისში ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი არგუმენტი იყო. არის თუ არა დიდებული ქვეყანა შეერთებული შტატები, თუ იგი მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიაა? ისინი, ვინც მაშინ იცავდნენ მცდარ შეხედულებას, რომ დიდებული ქვეყანა ადვენტისტთა ეკლესიაა, ისევე როგორც ყველა, ვინც დღესაც ასე ფიქრობს, ამტკიცებდნენ, რომ ორმოცდამეხუთე მუხლში ნახსენები დიდებული წმიდა მთა აშკარად ღვთის ეკლესია იყო; და ეს მათთვის ნიშნავდა, რომ მთა და ქვეყანა ერთი და იგივე სიმბოლო იყო. ვფიქრობ, ეს ადამიანური მსჯელობის ჩვეულებრივი სახეა.

უზია არის დიდებული ქვეყანა, ხოლო პტოლემე — ეგვიპტე. უზიას, როგორც დიდებულ ქვეყანას, აქვს პროტესტანტიზმისა და რესპუბლიკანიზმის ორი რქა. პტოლემეს პოლიტიკური გამოვლინება არის კომუნიზმი და მისი მრავალგვარი ფორმები, ხოლო პტოლემეს რელიგიური გამოვლინება არის სპირიტუალიზმი და მისი

მრავალგვარი ფორმები. გველემშაპის ძალის ერთ-ერთი დამახასიათებელი ნიშანია ის, რომ იგი კონფედერაციაა, ხოლო ცრუ წინასწარმეტყველი, რომელიც დიდებული ქვეყანაა, არის ერთი ერი ორი რქით.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეათე მუხლმა დაადგინა, რომ შეერთებული შტატები იყო პაპობის წარმომადგენელი ძალა, როდესაც საბჭოთა კავშირი წალეკილ იქნა 1989 წელს. ეს ჭეშმარიტება შეესაბამება გამოცხადების მეცამეტე თავის ორრქიან მიწის მხეცის როლს, ვინაიდან ეს ორი წიგნი ერთი და იგივეა.

და ვიხილე სხვა მხეცი, რომელიც ამოდიოდა მიწიდან; და მას ჰქონდა ორი რქა, კრავის მსგავსი, და ლაპარაკობდა როგორც გველემშაპი. და იგი ახორციელებს პირველი მხეცის მთელ ძალაუფლებას მის წინაშე და აიძულებს დედამიწას და მასში მცხოვრებთ, თაყვანი სცენ პირველ მხეცს, რომლის სასიკვდილო ჭრილობაც განიკურნა. გამოცხადება 13:11, 12.

გამოცხადების მეცამეტე თავი შეერთებულ შტატებს პაპობის წარმომადგენელ ძალად განსაზღვრავს, რადგან მიწიდან ამომავალი მხეცი „აღასრულებს ზღვისაგან ამოსული“ მხეცის „მთელ ძალაუფლებას მის წინაშე“. მეორე მუხლში წარმართული რომის დრაკონმა პაპობას მისცა თავისი ძალა, ტახტი და დიდი ხელმწიფება. სიტყვა, რომელიც ითარგმნა როგორც „ძალა“, ნიშნავს ძალას, მაგრამ მეთორმეტე მუხლში სხვა სიტყვაა ნათარგმნი როგორც „ძალა“, რომლის მნიშვნელობაც არის „მინდობილი ხელმწიფება“.

შეერთებული შტატები არის პაპობის მარიონეტული ძალა, რომელიც წარმართული რომით იყო წინასწარმეტყველურად ტიპიფიცირებული; სწორედ მან მისცა პაპობას თავისი სამხედრო და ეკონომიკური მხარდაჭერა, როგორც ეს მეორე მუხლშია გადმოცემული. ამით წარმართულმა რომმა წინასწარ განასახიერა შეერთებული შტატები, რომელიც ასევე მისცემდა თავის „ეტლებს, ხომალდებსა და მხედრებს“, რათა შეესრულებინა პაპის ძალაუფლების ბინძური საქმე.

როცა მეათე, მეთერთმეტე და მეთხუთმეტე მუხლების სამი ბრძოლა ისტორიაში აღსრულდა, ანტიოქოს მაგნუსი თითოეულ ბრძოლაში მონაწილეობდა. ეს ფაქტი მიუთითებს, რომ ამ სამი ბრძოლით წარმოდგენილი ძალა მხეცის მარიონეტული ძალაა, რადგან ყოველთვის ანტიოქოსია; ხოლო 1989 წელს ანტიოქოსი შეერთებული შტატების მარიონეტული ძალა იყო.

სამი ბრძოლა, რომლებიც მიჰყავს მეთექვსმეტე მუხლის კვირა დღის კანონისაკენ, ატარებს ალფასა და ომეგას ხელწერას, ისევე როგორც ჭეშმარიტების სტრუქტურას. ეს არის შეერთებული შტატები პირველ ბრძოლაშიც და მესამე ბრძოლაშიც, რითაც პირველ და უკანასკნელ ბრძოლაში ალფასა და ომეგას გამოავლენს. სამი ბრძოლა, რომლებიც მიჰყავს მეთექვსმეტე მუხლის კვირა დღის კანონისაკენ, ასევე ატარებს ჭეშმარიტების ხელწერას. ნაცისტური უკრაინის პროქსი ძალა არის შუაში მდგომი ბრძოლა, რომელიც წარმოადგენს შუა გზანიშნულის აჯანყებას ებრაული სიტყვის — „ჭეშმარიტება“ — ჩარჩოში. ეს სამი ბრძოლა წარმოადგენს 1989 წლიდან კვირა დღის კანონამდე პერიოდს, რაც ნიშნავს, რომ ისინი წარმოადგენენ მეორმოცე მუხლის

„დაფარულ ისტორიას“.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი 2023 წელს მიუთითებს, როგორც იმ მომენტს, როდესაც ორივე რქა აღდგება. დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი ისტორიის იმავე პერიოდს მიუთითებს. წინასწარმეტყველების შინაგანი ხაზი და წინასწარმეტყველების გარეგანი ხაზი 2023 წელს თანხვდება. შინაგანი ხაზი არის „რამ“, რომელიც დანიელმა გაიგო, ხოლო გარეგანი ხაზი არის „ხილვა“, რომელიც მან გაიგო.

ტაძრის გამოცდა, რომელსაც დანიელი ასახავს, დაიწყო ოცდამეორე დღეს; ხოლო 9/11-დან ოცდაორი წლის შემდეგ — ეს არის წერტილი, როდესაც ესაია შევიდა ტაძარში — მივყავართ 2023 წლამდე. ესაია უზიას სიკვდილს, მას შემდეგ, რაც იგი თერთმეტი წლის განმავლობაში კეთრით ცხოვრობდა, 9/11-თან აკავშირებს. ტაძრის აღმართვის საქმე იმაში მდგომარეობს, რომ პირველად საფუძველი იდება, ხოლო ამის შემდეგ ტაძარი შენდება და თავსდება ქვის თავი, რასაც შემდეგ მივყავართ მესამე ლაკმუსის გამოცდამდე, რომელიც წარმოდგენილია საყვირების დღესასწაულით ლევიანთა ოცდამესამე თავის ხაზში. მარადიული სახარების შინაგანი საქმე სრულდება გარეგანი ხაზის ისტორიის განმავლობაში. მეთერთმეტე მუხლში პუტინი პტოლემოსით არის განსახიერებული, ხოლო მეფე უზია წარმოადგენს მეორე მოწმეს სამხრეთის მეფის ილუსტრაციისათვის, რომელიც სამხედრო წარმატებით მაღლდება და შემდგომ ცდილობს საკუთარი თავი რელიგიის სფეროში შეიყვანოს.

და სამხრეთის მეფე რისხვით აღიძვრება, გამოვა და შეებრძოლება მას, ჩრდილოეთის მეფესაც კი; და იგი დიდ სიმრავლეს წამოაყენებს, მაგრამ ეს სიმრავლე მის ხელში მიეცემა. და როცა წაიღებს ამ სიმრავლეს, მისი გული აღიმალდება; და დასცემს მრავალ ათიათასს, მაგრამ ამით არ განმტკიცდება. დანიელი 11:11, 12.

ურია სმიტი განიხილავს პტოლემე ფილოპატორის ისტორიას და მის მცდელობას, იერუსალიმის ტაძარში მსხვერპლი შეეწირა.

„პტოლემეს არ ეყო წინდახედულება, რომ თავისი გამარჯვება კეთილად გამოეყენებინა. თავისი წარმატება ბოლომდე რომ განევითარებინა, იგი, სავარაუდოდ, ანტიოქოსის მთელი სამეფოს მბრძანებელი გახდებოდა; მაგრამ, დაკმაყოფილებული მხოლოდ რამდენიმე მუქართა და რამდენიმე დაშინებით, მან ზავი დადო, რათა შეძლებოდა თავი მიეცა თავისი პირუტყვული ვნებების შეუწყვეტელი და შეუკავებელი აღვირახსნილობისათვის. ამგვარად, მტრების დამმარცხებელი, საკუთარი მანკიერებებით თვით იქნა ძლეული და, დავიწყებული დიდი სახელი, რომლის დამკვიდრებაც შეეძლო, დროს ატარებდა ღრეობასა და გარყვნილებაში.“

„მისი გული თავისი წარმატებით აღიმალდა, მაგრამ ამით გამტკიცებული სრულიადაც არ ყოფილა; რადგან მისი სამარცხვინო გამოყენება იმისა იქცა მიზეზად, რომ მისივე ქვეშევრდომნი მის წინააღმდეგ აჯანყდნენ. თუმცა მისი გულის აღზევება განსაკუთრებით გამოიხატა მის ურთიერთობებში

იუდეველებთან. იერუსალიმში მისვლისას მან იქ მსხვერპლები შესწირა და ძლიერ ესურვა ტაძრის უწმინდეს ადგილას შესვლა, იმ ადგილის რჯულისა და სარწმუნოების საწინააღმდეგოდ; მაგრამ, თუმცა დიდი გაჭირვებით, შეკავებულ იქნა, ამიტომ ადგილი დატოვა მთელი იუდეველი ერის წინააღმდეგ მძვინვარე რისხვით აღვსილმა და დაუყოვნებლივ დაიწყო მათ წინააღმდეგ საშინელი და შეუბრალებელი დევნა. ალექსანდრიაში, სადაც იუდეველები ალექსანდრეს დღეთაგანვე ცხოვრობდნენ და უპირატესი მოქალაქეების ყველა უპირატესობით სარგებლობდნენ, ამ დევნისას, ევსების მიხედვით, ორმოცი ათასი, იერონიმეს მიხედვით კი სამოცი ათასი იქნა მოკლული. ეგვიპტელთა აჯანყება და იუდეველთა ხოცვა-ჟლეტა, უეჭველად, არ იყო ისეთი რამ, რაც მის სამეფოში განამტკიცებდა მას, არამედ უფრო საკმარისი იყო, რომ იგი თითქმის სრულიად დაეღუპა.“ ურია სმიტი, Daniel and the Revelation, 254.

პტოლემე ფილოპატორის სამხედრო გამარჯვებამ რაფიასთან ძვ. წ. 217 წელს პტოლემე კი არ განამტკიცა, არამედ გამოიწვია, რომ „მისი გული აღზევდა“. უკრაინის ომში გამარჯვება პუტინს არ განამტკიცებს, არამედ „მის გულს აღაზევებს“, როგორც სამხედრო წარმატებამ მეფე უზიას გული აღაზევებინა.

და მოამზადა ოზიამ მათთვის, მთელ ლაშქარში, ფარები, შუბები, მუზარადები, ჯაჭვის პერანგები, მშვილდები და სლინგები ქვების სასროლად. და შექმნა იერუსალიმში საომარი მანქანები, დახელოვნებულ კაცთა მიერ გამოგონილი, რათა ყოფილიყვნენ კომკეზზე და გალავნებზე, ისრებისა და დიდი ქვების სასროლად. და მისი სახელი შორს გავრცელდა, რადგან საკვირველად იყო შეწყვნილი, ვიდრე გაძლიერდებოდა. ხოლო როცა გაძლიერდა, მისი გული ამაღლდა მისივე დასაღუპავად; რადგან შესცოდა უფალს, თავის ღმერთს, და შევიდა უფლის ტაძარში საკმევლის საკურთხეველზე საკმევლის საკმევად. 2 ნეშტა 26:14–16.

ორი სამხრელი მეფე, რომელთა გულები სამხედრო გამარჯვებებით აღზევდა, შეეცადნენ იმავე ტაძარში შესვლას და შესაწირავის შეწირვას, რისი გაკეთების უფლებაც მხოლოდ მღვდელს ჰქონდა. ორივე შემთხვევაში მღვდლებმა წინააღმდეგობა გაუწიეს ამპარტავან მეფეთა მცდელობას, ასე მოქცეულიყვნენ. ერთმა მეფემ ამის შემდეგ იუდეველთა წინააღმდეგ საპასუხო დევნა წამოიწყო, ხოლო მეორეს შუბლზე კეთრი დაეცა.

და მღვდელი აზარია შევიდა მის შემდეგ, და მასთან ერთად ოთხმოცი უფლის მღვდელი, მამაცი კაცნი. და წინ აღუდგნენ უზიას მეფეს და უთხრეს მას: შენ არ გეკუთვნის, უზია, უფლისათვის საკმევლის კმევა, არამედ აარონის ძეთა მღვდლებს, რომელნიც კურთხეულნი არიან საკმევლის საკმევად; გამოდი საწმიდრიდან, რადგან შესცოდე; და ეს შენთვის პატივად არ შეირაცხება უფალი ღმერთისაგან. მაშინ განრისხდა უზია, და საკმეველი ხელში ეჭირა საკმევლის საკმევად; და როცა მღვდლებზე იყო განრისხებული, კეთრი ამოუვიდა შუბლზე მღვდელთა წინაშე უფლის სახლში, საკმევლის სამსხვერპლოს გვერდით. და აზარია, მღვდელმთავარი, და ყველა მღვდელი შეხედეს მას, და აჰა, კეთროვანი იყო იგი შუბლზე; და გააძევეს იგი იქიდან; და თვითონაც იჩქარა გასვლა, რადგან უფალმა დასცა იგი. და მეფე უზია კეთროვანი იყო თავისი სიკვდილის დღემდე, და

ცხოვრობდა განცალკევებულ სახლში, რადგან კეთროვანი იყო; რადგან მოკვეთილი იყო უფლის სახლიდან; და იოთამი, მისი ძე, იყო მეფის სახლის ზედამხედველი და სამართალს უჩენდა ქვეყნის ხალხს. უზიას დანარჩენი საქმეები, პირველნი და უკანასკნელნი, დაწერა ესაია წინასწარმეტყველმა, ამოცის ძემ. 2 ნემტთა 26:17–22.

2014 წელს ევროპის გლობალისტებმა და ობამას რეჟიმმა უკრაინის ერის წინააღმდეგ ფერადი რევოლუცია წამოიწყეს. 2022 წელს რუსეთმა დაიწყო შეჭრა, რომელიც საბოლოოდ პუტინისა და რუსეთის გამარჯვებამდე მიიყვანს; ისინი წარმოდგენილნი არიან სამხრეთის მეფეებით — პტოლემეუსითა და ოზიაჰით. მეთორმეტე მუხლი ამბობს, რომ პუტინის გამარჯვების შემდეგ „მისი გული აღზევდება; და მრავალი ათი ათასს დაამხოვს: მაგრამ ამით არ გაძლიერდება.“ შემდეგ ისტორია მისი სამეფოს თანდათანობით დაღუპვას აღწერს.

თანდათანობითმა დაღუპვამ იგი სიკვდილამდე მიიყვანა, და იმ დროისათვის, როცა ანტიოქოს დიდმა რაფიაში განცდილი დანაკარგისთვის საპასუხო დარტყმა მიაყენა, ანტიოქოსს აღარ ჰქონდა საქმე პტოლემე ფილოპატორთან; მაშინ ანტიოქოსი უკვე მიმართული იყო მცირეწლოვანი ბავშვისადმი, რომელიც იმჟამად ეგვიპტის მმართველი იყო. ბავშვი უკანასკნელი თაობის სიმბოლოა; ამიტომ, ერთ დონეზე, ის ბავშვი-მეფე, რომელსაც ანტიოქოსი პანიუმში ამარცხებს, სამხრეთის სამეფოს საბოლოო თაობას წარმოადგენს. პრაქტიკულ დონეზე ბავშვი-მეფე, ანტიოქოსის ძლიერებასთან მიმართებით, სისუსტეს განასახიერებს.

პტოლემე ფილოპატერსა და ანტიოქეს შორის დადებული მშვიდობა თოთხმეტ წელს გაგრძელდა. ამასობაში პტოლემე თავშეუკავებლობისა და გარყვნილების გამო გარდაიცვალა, და მის ნაცვლად გამეფდა მისი ძე, პტოლემე ეპიფანე, რომელიც მაშინ ოთხი თუ ხუთი წლის ბავშვი იყო. იმავე ხანაში ანტიოქემ, მას შემდეგ, რაც თავის სამეფოში ამბოხება ჩაახშო და აღმოსავლეთის მხარეები დაიმორჩილა და მორჩილებაში დაამყარა, ხელი თავისუფალი ჰქონდა ნებისმიერი წამოწყებისთვის, როცა ახალგაზრდა ეპიფანე ეგვიპტის ტახტზე ავიდა; და ფიქრობდა, რომ თავისი სამფლობელოს გასაფართოებლად ეს მეტად ხელსაყრელი შესაძლებლობა ხელიდან არ უნდა გაეშვა, ამიტომ შეკრიბა უზარმაზარი ლაშქარი — „უწინდელზე დიდი“ (რადგან თავის აღმოსავლურ ლაშქრობაში მრავალი ძალა შემოიკრიბა და დიდი სიმდიდრე შეიძინა) — და ეგვიპტის წინააღმდეგ გაემართა, მოელოდა რა, რომ ყრმა მეფეზე იოლ გამარჯვებას მოიპოვებდა. როგორ მიაღწია ამას, ამას მალე ვიხილავთ; რადგან აქ ამ სამეფოთა საქმეებში ახალი გართულებები იჭრება და ისტორიის ასპარეზზე ახალი მოქმედი პირები გამოდიან.“ ურია სმითი, Daniel and the Revelation, 255.

სამხრეთის მეფე

რუსეთის საბოლოო ნაბიჯების მოხაზვა ნიშნავს სამხრეთის წინასწარმეტყველური მეფის საბოლოო ნაბიჯების მოხაზვას. სამხრეთის სულიერი წინასწარმეტყველური მეფის ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური ნიშანი, რომელიც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, გამოჩნდა, არის ის, თუ როგორ მიდის იგი თავის დასასრულამდე. ეს ასევე არის ჩრდილოეთის მეფისა და ცრუ

წინასწარმეტყველის წინასწარმეტყველური ნიშანი. იმ სამ ძალათაგან თითოეულის დასასრული, რომელნიც სამყაროს არმაგედონისკენ მიუძღვიან, ღვთის სიტყვაში განსაკუთრებული სიცხადით არის განსაზღვრული. რაც უნდა მოხდეს პუტინსა და რუსეთს, იგი წარსულში სამხრეთის მეფის ხაზებით იქნება წინასწარ ნატიფიკებული.

სამხრეთის სულიერი მეფის დაღუპვის მაგალითები წინასწარ იყო განსახიერებული სამხრეთის პირველი სულიერი მეფის დაღუპვით, რომელიც რევოლუციის პერიოდში ათეისტური საფრანგეთი იყო. სამხრეთის სამეფოს დაღუპვა მოიცავს სამხრეთის მეფის დაღუპვას. ნაპოლეონის დაღუპვა შეესაბამება საფრანგეთის დაღუპვას და თანხვედრა სამხრეთის მომდევნო სამეფოს, რომელიც რუსეთი იყო, დაღუპვას. რუსეთი, როგორც სამხრეთის თანამედროვე მეფე, რევოლუციით დაიწყო, ისევე როგორც საფრანგეთი, როგორც სამხრეთის მეფე, რევოლუციით დაიწყო.

რევოლუცია დრაკონის დამახასიათებელი ნიშანია, დრაკონისა, რომელიც სამხრეთის მეფეთა სიმბოლოა. დრაკონი, სამხრეთის მეფის ძირითადი სიმბოლო, სატანაა, და როდესაც იგი ათასწლეულის დასასრულს რევოლუციას ცდილობს, ცეცხლი ჩამოდის ზეციდან და შთანთქავს მას. მისი აჯანყება ზეცაში დასაწყისში იყო ალფა მისი აჯანყებისა ათასწლეულის დასასრულს.

1798 წელს საფრანგეთმა, წინასწარმეტყველურად, საფრანგეთის რევოლუციის დროს სულიერი სამხრეთის მეფის ტახტი დაიკავა. ამ რევოლუციამ ევროპის ერებში გადაიარა და საბოლოოდ რუსულ რევოლუციამდე მივიდა, რომელსაც იმავე წელს მალევე მოჰყვა ბოლშევიკური რევოლუცია.

1917 წლის რუსეთის რევოლუცია ორი ძირითადი ეტაპისგან შედგებოდა: თებერვლის რევოლუციისგან (რომელმაც დაამხო ცარისტული მონარქია, დაასრულა ავტოკრატია და სოვეტებთან ორმაგი ხელისუფლების პერიოდის პირობებში დააარსა დროებითი მთავრობა) და ოქტომბრის რევოლუციისგან (რომელსაც ასევე ბოლშევიკურ რევოლუციას უწოდებენ, რომლის დროსაც ლენინის ხელმძღვანელობით ბოლშევიკებმა გადატრიალების გზით ხელში ჩაიგდეს ძალაუფლება, რამაც საბჭოთა მმართველობის დამყარება და სოციალიზმის/კომუნიზმისაკენ მიმავალი გზა გამოიწვია).

ისტორიულ ანალიზებსა და რევოლუციურ თეორიაში (განსაკუთრებით მარქსისტული თვალსაზრისებიდან, როგორიცაა ტროცკის, ლუქსემბურგისა და პარალელების გამავლებელ სხვათა შეხედულებები), საფრანგეთის რევოლუცია (1789–1799) ხშირად განიხილება როგორც რუსეთში მიმდინარე მოვლენების მსვლელობის ტიპური ნიმუში ან სქემა. საფრანგეთის რევოლუციის ის ორი ეტაპი, რომლებმაც რუსული ეს ფაზები განასახიერეს, არის:

- საწყისი ზომიერი/კონსტიტუციური ფაზა (დაახლოებით 1789–1792), რომელიც შეესაბამება თებერვლის რევოლუციას. ეს ფრანგული ფაზა დაიწყო ბასტილიის აღებით, გენერალური შტატების/ეროვნული ასამბლეის მოწვევით, ფეოდალური პრივილეგიების გაუქმებით, ადამიანის უფლებათა დეკლარაციით და კონსტიტუციური მონარქიის დამყარებით ჟირონდელებისა და ზომიერი

რეფორმატორების ქვეშ. მან დაამხო აბსოლუტური მონარქია, მაგრამ შეინარჩუნა ბურჟუაზიული/ლიბერალური მმართველობის ელემენტები და ორმაგი/სადავო ძალაუფლების სტრუქტურები (მაგ., ასამბლეასა და ჯერ კიდევ შემორჩენილ მონარქიას შორის). მსგავსად ამისა, 1917 წლის თებერვალმა დაასრულა ცარიზმი, მაგრამ წარმოშვა ბურჟუაზიული დროებითი მთავრობა და ორმაგი ძალაუფლება საბჭოებთან.

- რადიკალური/იაკობინური ფაზა (დაახლოებით 1792–1794, მათ შორის პირველი რესპუბლიკის დაარსება, ლუი XVI-ის სიკვდილით დასჯა და ტერორის მმართველობა რობესპიერისა და იაკობინელთა/საზოგადოებრივი ხსნის კომიტეტის მიერ) შეესაბამება ოქტომბრის (ბოლშევიკურ) რევოლუციას. იაკობინელებმა ძალაუფლება უფრო ზომიერ ჟირონდისტებს რადიკალური მოქმედებით წაართვეს, გამოაცხადეს რესპუბლიკა, ჩაახშეს კონტრრევოლუცია და რევოლუცია უფრო ღრმა სოციალურ გარდაქმნასა და შინაგან/გარეგან საფრთხეთაგან დაცვას უბიძგეს. ეს ასახავს იმას, თუ როგორ დაამხეს ბოლშევიკებმა დროებითი მთავრობა, განამტკიცეს პროლეტარული/პროლეტარიატის დიქტატურის მმართველობა და განავითარეს რევოლუციური სოციალიზმი.

ეს პარალელები ხაზს უსვამს იმას, თუ როგორ მიჰყვებიან რევოლუციები ხშირად განსაზღვრულ ნიმუშს: თავდაპირველ ფართო აჯანყებას ძველი რეჟიმის წინააღმდეგ (რომელსაც ზომიერი/ბურჟუაზიული ძალები ხელმძღვანელობენ) მოსდევს რადიკალთა მიერ ძალაუფლების უფრო უკიდურესი ხელში ჩაგდება, რათა კრიზისის პირობებში რევოლუცია „იხსნან“ და გააღრმავონ. თავად ბოლშევიკებიც შეგნებულად ეყრდნობოდნენ ფრანგულ მაგალითს და თავიანთ ოქტომბრის აჯანყებას იაკობინელთა გადატრიალების მსგავსად მიიჩნევდნენ — როგორც აუცილებელს კონტრრევოლუციის აღსაკვეთად და რევოლუციის პოტენციალის აღსასრულებლად.

ეს ტიპოლოგია გვხვდება ისეთ ნაშრომებში, როგორიცაა ტროცკის „რუსეთის რევოლუციის ისტორია“ (სადაც იგი პირდაპირ ადარებს რუსეთში ორმაგი ძალაუფლების ფაზას საფრანგეთში არსებულ მსგავს დინამიკას) და როზა ლუქსემბურგის წერილებში რუსეთის მოვლენების შესახებ, სადაც იგი აღნიშნავს, რომ რუსეთის რევოლუციის პირველი პერიოდი (მარტი–ოქტომბერი) მისდევს საფრანგეთის (და ინგლისის) რევოლუციების სქემას, ხოლო ბოლშევიკების მიერ ძალაუფლების ხელში ჩაგდება პარალელურია იაკობინელთა აღზევებისა.

იესო ყოველთვის ბოლო დროის მოვლენებს დასაწყისით ასახავს, და ნაპოლეონის, როგორც სამხრეთის პირველი სულიერი მეფის, დაცემა მიჰყვა რევოლუციის დასაწყისის ნიშანსვეტებს, და ამგვარად წარმოადგენდა საბჭოთა კავშირის დაცემას.

ნაპოლეონის პროგრესული (ეტაპობრივი) დაცემა მჭიდროდ შეესაბამება საბჭოთა კავშირის თანდათანობით დაქვეითებასა და 1991 წლის კოლაფსს, იმავე ტიპოლოგიურ ჩარჩოში, რომელშიც საფრანგეთის რევოლუციის ორი ფაზა წინასწარ გამოსახავდა რუსეთის რევოლუციის 1917 წლის თებერვლისა და ოქტომბრის ეტაპებს. ეს პარალელი ვრცელდება პოსტრადიკალური კონსოლიდაციის ფაზაზეც (ბონაპარტიზმი) და მის

გარდაუვალ დაშლაზეც. ეს გამომდინარეობს როგორც ზოგადი ისტორიული კანონზომიერებებიდან, ისე მარქსისტული ანალიზებიდან (განსაკუთრებით ტროცკის ნაშრომიდან „ღალატობილი რევოლუცია“ და მასთან დაკავშირებული შრომებიდან), რომლებიც ნაპოლეონს ბონაპარტიზმის არქეტიპად მიიჩნევენ: ძლევამოსილი მმართველის რეჟიმად, რომელიც რევოლუციის რადიკალური მწვერვალის შემდეგ აღმოცენდება, კლასებს შორის წონასწორობას ამყარებს, რევოლუციის ძირითად სტრუქტურულ მონაპოვრებს ინარჩუნებს (მიუხედავად იმისა, რომ მის დემოკრატიულ მისწრაფებას თრგუნავს), აშენებს პირად/სამხედრო-ბიუროკრატიულ იმპერიას, ძალებს გადააჭარბებს, და შემდეგ განიცდის ეტაპობრივ კოლაფსს, რასაც ძველი წესრიგის ნაწილობრივი აღდგენა მოსდევს.

ნაპოლეონის ბონაპარტისტული აღზევება სტალინისტურ კონსოლიდაციას ეხმიანება

იაკობინური რადიკალური ფაზისა და თერმიდორული რეაქციის (1794) შემდეგ, არასტაბილური დირექტორია (1795–1799), ნაპოლეონის 18 ბრიუმერის სახელმწიფო გადატრიალებით (1799) ამყარებს კონსულატს, ხოლო შემდეგ — იმპერიას (1804). მან მოახდინა ბურჟუაზიული რევოლუციური მონაპოვრების კოდიფიცირება და მათი გავრცელება (ნაპოლეონის კოდექსი, ფეოდალური პრივილეგიების გაუქმება, ძლიერი ცენტრალიზებული სახელმწიფო), თუმცა ისინი დაუმორჩილა ავტორიტარულ მმართველობას, სამხედრო დიდებასა და ახალ ელიტას.

ბოლშევიკური/ოქტომბრის რადიკალური ფაზისა და ადრეული საბჭოთა ექსპერიმენტების შემდეგ თავს იჩენს ბიუროკრატიული დეგენერაცია (განსაკუთრებით 1920-იანი წლების შუა ხანებიდან). სტალინის მიერ ძალაუფლების კონსოლიდაცია ამარცხებს მემარცხენე ოპოზიციას, ამკვიდრებს „სოციალიზმს ერთ ქვეყანაში“ და ქმნის პოლიციურ-სამხედრო-ბიუროკრატიულ დიქტატურას. გეგმური ეკონომიკა და ნაციონალიზებული საკუთრება (ოქტომბრის ძირითადი მონაპოვრები) შენარჩუნებულია, მაგრამ გადაქცეულია პრივილეგირებული კასტის იარაღად, ხოლო ინტერნაციონალიზმი მიტოვებულია.

ორივე შემთხვევაში, რევოლუციური ენერგია „იყინება“ და ერთი ფიგურისა თუ აპარატის ხელქვეით სახელმწიფო ძალაუფლებასა და გაფართოებაზე მიემართება (ტროცკიმ სტალინის რეჟიმი აშკარად უწოდა „საბჭოთა ბონაპარტიზმის“ ფორმას, რომელიც ნაპოლეონის იმპერიასთან უფრო ახლოს იდგა, ვიდრე კონსულატთან).

ნაბიჯ-ნაბიჯ ჩამოშლა

ეს არის ძირითადი თანხვედრა — დაკნინება არ არის ერთი უეცარი მოვლენა, არამედ თანმიმდევრული ეროზიათა რიგი, რომელსაც წარმართავს გადაჭარბებული გაფართოება, შინაგანი წინააღმდეგობები, სამხედრო ჩიხები, პერიფერიულ კონტროლზე ხელის შეშლა, წარუმატებელი რეფორმები და საბოლოო დაშლა/აღდგენა.

ნაპოლეონის მხარე (1812-დან 1815 წლამდე)

- 1812: რუსეთის დამლუპველი შეჭრა — დიდი არმია (600,000 კაცი) განადგურებულ იქნა მომარაგების სირთულეებით, ზამთრითა და წინააღმდეგობით. კატასტროფული გარდამტეხი მომენტი; პრესტიჟისა და ცოცხალი ძალის უზარმაზარი დანაკარგი.
- 1813: მის წინააღმდეგ ყალიბდება კოალიცია; მარცხი ლაიფციგთან („ერთა ბრძოლა“) — გერმანელი მოკავშირეებისა და ტერიტორიების დაკარგვა; იმპერია იწყებს შემოკლებას.
- 1814: მოკავშირეები უშუალოდ საფრანგეთში იჭრებიან; პარიზი ეცემა; ნაპოლეონი ტახტიდან გადადგება და ელბაზე გადაასახლებენ.
- 1815: ხანმოკლე დაბრუნება (ასი დღე), საბოლოო დამარცხება ვატერლოოსთან; სამუდამო გადასახლება წმინდა ელენეს კუნძულზე; ბურბონთა მონარქიის აღდგენა (რევოლუციური მიღწევების რეაქციული უკუგდება, თუმცა არა სრული — ზოგიერთი სამართლებრივი/ადმინისტრაციული ცვლილება შენარჩუნდა).

საბჭოთა მხარე (1970-იანი წლებიდან 1991 წლამდე)

- გვიანი 1970-იანი წლები–1980-იანი წლები: ეკონომიკური სტაგნაცია („ზასტოი“ ბრეჟნევის დროს), ქრონიკული დეფიციტი, ტექნოლოგიური ჩამორჩენილობა და აშშ/NATO-სთან დამანგრეველი შეიარაღების რბოლა — სისტემური გადაჭარბებული გაფართოება ეკონომიკის გამოფიტვას იწყებს.
- 1979–1989: ავღანეთის ომი — საბჭოთა „ვიეტნამი“; ჩიხში შესული, დამქანცველი ომი ფიტავს რესურსებს, საბრძოლო სულისკვეთებას და საერთაშორისო პოზიციებს (აღსანიშნავია ირონიული პარალელი: ნაპოლეონი რუსეთში განადგურდა; სსრკ კი სისხლისგან იცლებოდა მკაცრ, მედგარ წინააღმდეგობასმოწყობილ საომარ ასპარეზზე).
- 1985–1989: გორბაჩოვის პერესტროიკისა/გლასნოსტის რეფორმები (სისტემის „გადარჩენის“ მცდელობა, გარკვეულწილად ნაპოლეონის გვიანდელ შესწორებათა მსგავსად) ნაცვლად ამისა, მხოლოდ ააშკარავებს და აჩქარებს წინააღმდეგობებს; აღმოსავლეთის ბლოკის სატელიტი სახელმწიფოები ჯანყდებიან და თავს ითავისუფლებენ (ბერლინის კედელი ეცემა 1989 წლის 9 ნოემბერს, ხოლო რეჟიმები 1989–1990 წლებში მთელ ბლოკში ინგრევა) — „გარე იმპერიის“ დაკარგვა, ზუსტად ისე, როგორც ნაპოლეონმა დაკარგა მოკავშირე სახელმწიფოები.
- 1990–1991: შიდა ნაციონალისტური კრიზისები; რესპუბლიკები სუვერენიტეტს აცხადებენ; 1991 წლის აგვისტოში მკაცრი ხაზის მომხრეთა სახელმწიფო გადატრიალების მცდელობა კატასტროფულად მარცხდება; გორბაჩოვი გადადგება 1991 წლის 25 დეკემბერს; სსრკ იშლება 15 სახელმწიფოდ. ამას მოსდევს კაპიტალისტური რესტავრაცია (ელცინის ეპოქის „შოკური თერაპია“, ოლიგარქები, პრივატიზაცია) — ბურბონთა რესტავრაციის ანალოგიურად: წინარერევოლუციური კლასობრივი ელემენტები (ან მათი ეკვივალენტები) ბრუნდებიან და სრულად რევოლუციურ საკუთრებით ურთიერთობებს უკუაქვთ, მაშინ როდესაც გარკვეულ ადმინისტრაციულ ფორმებს ინარჩუნებენ.

ორივეგან „იმპერია“ (ფრანგული კონტინენტური სისტემა საბჭოთა აღმოსავლეთ ბლოკის/COMECON-ის გავლენის წინააღმდეგ) შიგნიდან გარეთ იფშვნება, შიდა გახრწნა ჩქარდება, საბოლოო კრიზისი ამხელს სიცარიელეს, და ძველი სოციალური ძალები კვლავ ამტკიცებენ თავს (მონარქია/კაპიტალიზმი). ბონაპარტიზმი უმდგრადი აღმოჩნდება — „თავის წვერზე დაბალანსებული პირამიდა“, როგორც ტროცკი ამბობდა — რადგან იგი ემყარება რევოლუციის დემოკრატიული საფუძვლის ჩახშობას, მაშინ როცა მის ეკონომიკურ საფუძველს იცავს (მაგრამ ამახინჯებს) მტრული გარეგანი ზეწოლის პირობებში. საბჭოთა კოლაფსი ფართო ისტორიულ პერსპექტივაში არ ყოფილა „მოულოდნელი“, არამედ პროგრესირებადი შინაგანი ლპობის კულმინაცია იყო, ისევე როგორც ნაპოლეონის იმპერია ერთ ღამეში არ გამქრალა, არამედ თანმიმდევრული დამარცხებების გზით იშლებოდა აღდგენამდე.

საფრანგეთისა და საბჭოთა კავშირის დასაწყისი და დასასრული შეესაბამება მეფე უზიასა და პტოლემეოსის მოწმობას. პტოლემეოს IV ფილოპატორი რაფიის ბრძოლაში (ძვ. წ. 217) ჩრდილოეთის მეფეზე (ანტიოქე III-ზე) გადამწყვეტ გამარჯვებას მოიპოვებს, მაგრამ „ამით არ განმტკიცდება“ — უპირატესობის გამოყენებისა და შეტევის გაგრძელების ნაცვლად ზავს დებს, ფუფუნებასა და თვითამაღლებას უბრუნდება, შემდეგ კი (3 მაკაბელთა 1–2-ში დაცული ჩანაწერის თანახმად) თავისი ტრიუმფის შემდეგ იერუსალიმს ეწვევა. გულით გაამაყებული, ის წმიდათა წმიდაში შესვლასა და მსხვერპლის თავად შეწირვას შეეცდება — ჭეშმარიტი ღმერთის წინააღმდეგ მითვისებისა და ურჩობის მოქმედებას. იგი ღვთიური სასჯელით განიცდება (დამბლა), დამცირდება და ღვთის ხალხის დევნას მიემართება. ამის შემდეგ მისი მეფობა თანდათანობითი დაცემის ხანად იქცევა: ზნეობრივი გახრწნილება, შინაგანი აჯანყებები და ძალის დაკარგვა სიკვდილამდე. ეს არის მეფე უზიას ზუსტი სარკე (2 ნეშტთა 26:16–21), რომლის გულიც სამხედრო წარმატების შემდეგ ამაღლდა, რომელმაც შემდეგ ტაძარში საკმევლის საკმევად შესვლა გაბედა (რითაც მღვდლების უფლებას ითვისებდა) და შუბლზე კეთრით იქნა დასაჯილი, რაც საჯარო, ხილული სამსჯავრო იყო. ამის შემდეგ უზია განმარტოებით ცხოვრობდა, უფლის სახლს მოწყვეტილი, სიკვდილამდე — ეს იყო ნელი, გაჭიანურებული აღსასრული და არა მყისიერი განადგურება.

ორივენი სამხრეთის მეფეები არიან, რომელთა ამპარტავნება იერუსალიმის ტაძარში შეჭრით ვლინდება, რის შემდეგაც დაუყოვნებელი დაცემის ნაცვლად დგება თანდათანობრივი, გამომფიტავი დასასრული. ეს არის ტიპოლოგიური ნიმუში ყოველი შემდგომი „სამხრეთის მეფისთვის“.

1798: საფრანგეთი ხდება სულიერი სამხრეთის მეფე

„დასასრულის ჟამს“ (1798), ათეისტური საფრანგეთი (ძალა, რომელმაც სწორედ ახლა გამოავლინა ეგვიპტის სულიერი თვისებები — ღმერთის აშკარა უარყოფა, როგორც გამოცხადებაში 11:8) თავს ესხმის ჩრდილოეთის მეფეს (პაპობას) იმით, რომ პაპს ტყვედ იგდებს. ნაპოლეონი ამ შეტევის სამხედრო განსახიერებაა. საფრანგეთი 1798 წელს ატარებს სამხრეთის გვირგვინს, რადგან იგი აღამაღლებს იმავე ათეისტურ სულს, რომელსაც ძველი ეგვიპტე განასახიერებდა.

მაგრამ როგორც პტოლემემ ვერ შეძლო „თავისი გამარჯვების სრულად გამოყენება“, ისე საფრანგეთის რევოლუციის რადიკალურმა ფაზამ ვერ შეძლო თავისი მონაპოვრის შენარჩუნება ან მისი სრულად გატანა გარეთ. სამხრეთის გვირგვინი შემდგომ გადადის, როდესაც ათეიზმის ფილოსოფია მომწიფდება და მმართველობის ახალ ხმას პოვებს.

პროგრესული ხელმძღვანელობის სიმბოლოები: ნაპოლეონიდან ლენინამდე, სტალინამდე

ეს სამი შემთხვევითი არ არის; ისინი პროგრესირებადი დასასრულებია — თითოეული მათგანი წარმოადგენს მეფე სამხრეთის ტრაექტორიის შემდგომ საფეხურს საკუთარი ნელი დაშლისაკენ. ნაპოლეონი — პირველი დიდი სიმბოლო 1798 წლის შემდეგ. ეგვიპტეში გამარჯვებული (პირდაპირი მნიშვნელობით სამხრეთში), იგი გადაჭარბებულად იჭრება წინ (1812 წლის რუსეთის ლაშქრობა კატასტროფა იყო), რითაც იწყება მისი პერიფერიული იმპერიის ნაბიჯ-ნაბიჯ დანაკარგთა მთელი სერია (1813–1814), საბოლოო დამარცხებას განიცდის (ვატერლო, 1815) და ორჯერ გადაასახლებენ. ნაპოლეონი წარმოადგენს პროგრესირებად, ეტაპობრივ აღსასრულს — ზუსტად ისეთივეს, როგორც პტოლემეოსისა და უზიას შემთხვევაშია.

ლენინმა გვირგვინი 1917 წლის ოქტომბრის რევოლუციაში დაისაკუთრა. ბოლშევიკური „ბიძგი“ აგრძელებს ბრძოლას ძველი წესრიგის წინააღმდეგ (რელიგიური ძალაუფლების ჩათვლით). მაგრამ რადიკალური ფაზა ვერ სტაბილურდება; თავად ლენინის ჯანმრთელობაც ადრევე ირღვევა, და სისტემა ბიუროკრატიზაციის გზას ადგება.

სტალინი, განმამტკიცებელი (საბჭოთა ბონაპარტიზმი), რევოლუციას სამხედრო-ბიუროკრატიულ იმპერიად „ყინავს“, ინარჩუნებს მის ძირითად მონაპოვრებს (ნაციონალიზებული ეკონომიკა — ანტიფეოდალური პარალელი ნაპოლეონის კოდექსთან), მაგრამ ძალაუფლებას შიგნით (წმენდები) და გარეთ (ექსპანსია) მიმართავს. თუმცა გული ამპარტავნულად აღიმართება ათეიზმში; სისტემას არ ძალუძს ჭეშმარიტად „სრულად ისარგებლოს თავისი გამარჯვებით“. გადაჭარბებული გაფართოება (ავღანეთი — პარალელი ნაპოლეონის რუსეთის კამპანიასთან), სტაგნაცია, წარუმატებელი რეფორმები (პერესტროიკა იყო უკანასკნელი სასოწარკვეთილი მცდელობა), სატელიტური სახელმწიფოების დაკარგვა (1989–90 = „მოკავშირეების“ დაკარგვა) და საბოლოო დაშლა (1991).

საბჭოთა კავშირის დაშლა უეცარი არ ყოფილა — იგი თანდათანობით წარიმართა, ზუსტად ისე, როგორც ნაპოლეონის იმპერია ნაბიჯ-ნაბიჯ დაიშალა და როგორც პტოლემეოსისა და უზიას მმართველობანი დაუძლურდა მათი ტაძრისმიერი ამპარტავნების მომენტის შემდეგ. სამხრეთის „სულიერმა“ მეფემ (ათეიზმმა სახელმწიფოებრივი ფორმით) მიიღო თავისი საკუთარი გახანგრძლივებული სასჯელი: შიგნიდან გამოცარიელებული, სიცრუის შენარჩუნების უუნარო, ჩრდილოეთის მეფის საპირწონე მოძრაობაში წარიტაცა (პაპობის აღორძინება წარმოშობილ სიცარიელეში).

საფრანგეთის რევოლუცია (ორი ეტაპი) წინასახავს რუსეთის რევოლუციას (თებერვლისა და ოქტომბრის/ბოლშევიკურ რევოლუციას). ნაპოლეონური ბონაპარტიზმი და თანდათანობითი დაცემა წინასახავს სტალინურ კონსოლიდაციასა და საბჭოთა კავშირის თანდათანობით დაცემას. ყოველივე ეს არის დანიელის 11-ის სამხრეთის მეფის ხაზის თანამედროვე განხორციელება: პტოლემეოსის რაფიაში წარუმატებლობიდან და ტადრის მიმართ ქედმაღლობიდან, უზიას იმავე ცოდვისა და ნელი დასასრულის გავლით, 1798 წლის საფრანგეთამდე და მის ათეისტ მემკვიდრემდე (ლენინ–სტალინის ეპოქა), რომელმაც თავისი გამარჯვებებით საკუთარი თავის განმტკიცება ვერ შეძლო.

ლენინი — ძალაუფლების რადიკალი დამფუძნებელი, ანუ მისი მიმტაცებელი (იაკობინურ/ბოლშევიკურ აღზევებასთან პარალელურად; 1917 წლის შემდგომი „ბიძგის“ ფაზა ბრიუმერის შემდეგ ნაპოლეონის ადრეულ კონსულობას ჰგავს). სტალინი იყო ბონაპარტისტი კონსოლიდატორი (საბჭოთა იმპერიის მშენებელი, წმენდები, მეორე მსოფლიო ომში გამარჯვება, ცივი ომის ზენიტი; გული აღზევებული ათეიზმში, მაგრამ გამარჯვების ხანგრძლივად სრულად „განმტკიცება“ ვერ შეძლო — იწყება გადაჭარბებული გაფართოება).

ხრუშჩოვი იყო პოსტბიკური „დათბობის“ პერიოდის ლიდერი (1953–1964): გმოზს სტალინს (საიდუმლო სიტყვა, 1956), ამხელს გარკვეულ კორუფციას, ცდილობს შეზღუდული რეფორმების გატარებას, მაგრამ ვერ წყვეტს სისტემურ წინააღმდეგობებს. ეს შეესაბამება „თერმიდორულ“ ანუ ადრეული დაცემის ფაზას — როცა ტერორი სუსტდება, მაშინ როცა ძირითადი ათეისტური სტრუქტურა უცვლელი რჩება, თუმცა პრესტიჟი ირღვევა (მაგ., 1962 წლის კუბის სარაკეტო კრიზისში განცდილი დამცირება ასახავს ნაპოლეონის შედარებით უმნიშვნელო წარუმატებლობებს დიდ მარცხებამდე).

გორბაჩოვი იყო სასოწარკვეთილი რეფორმატორი (1985–1991), რომელმაც პერესტროიკა (გარდაქმნა) და გლასნოსტი (ღიაობა) სისტემის „გადასარჩენად“ უკანასკნელ მცდელობებად გამოიყენა, მაგრამ მათ დაშლა დააჩქარეს — აღმოსავლეთის ბლოკის დაკარგვა (1989 წლის ბერლინის კედელი), შინაგანი აჯანყებები. ეს არის „თანდათანობითი დასასრულის“ ყველაზე ნათელი მაჩვენებელი: მსგავსი ნაპოლეონის გვიანდელი მცდელობებისა მდგომარეობის შესაცვლელად 1814 წლის შემოსევამდე, ან პტოლემეოსის/უზიას ხანგრძლივი დაცემისა ტადარში ამპარტავნების შემდეგ. გორბაჩოვის 1989 წლის კონკორდატი/შეხვედრა პაპ იოანე პავლე II-თან (ჩრდილოეთის მეფე) სულიერ დამარცხებას განასახიერებს — სამხრეთის მეფის ათეიზმი პაპობის აღორძინების წინაშე თმობს პოზიციას.

ელცინი იყო საბოლოო დაშლის ფიგურა (1991 წლიდან მოყოლებული), რომელმაც გზა გაუხსნა 1991 წლის აგვისტოს გადატრიალებისადმი წინააღმდეგობას, გახდა რუსეთის პრეზიდენტი, ზედამხედველობდა სსრკ-ის დაშლას (1991 წლის დეკემბერი), შოკური თერაპიის გზით პრივატიზაციასა და კაპიტალისტურ აღდგენას. იგი განასახიერებს ქაოსურ დასასრულს და წინარევოლუციური ელემენტების ნაწილობრივ „აღდგენას“ (ოლიგარქიული კაპიტალიზმი, როგორც ბურბონების დაბრუნება ნაპოლეონის

შემდეგ). სამხრეთის მეფის სასახლე წარიხოცა, რითაც აღსრულდა დანიელის 11:40-ის ჩრდილოეთის მიერ ქარიშხლისებური დაპყრობა (პაპობა აშშ-ის ალიანსის მეშვეობით).

ტიპოლოგია ხაზს უსვამს მყისიერი დაცემის ნაცვლად გაჭიანურებულ, ნაბიჯ-ნაბიჯ მიმდინარე სამსჯავროს, ისევე როგორც პტოლემე IV-ის რაფიასთან მოპოვებულმა გამარჯვებამ შვა ამპარტავნება, ტამარში შეჭრა, ღვთიური დასჯა და ნელი ხრწნა; უზიას კეთროვანებით განცალკევებას სიკვდილამდე; ნაპოლეონის ეტაპობრივ დანაკარგებს (რუსეთი, ლაიფციგი, პარიზი, ელბა, ვატერლოო). საბჭოთა ხაზი განსაზღვრავს სტალინის დროს ძალაუფლების მწვერვალს, ხრუშჩოვის „დათბობის“ პერიოდში კი — თანდათანობით გამოფიტვას, რომელიც სისტემაში არსებულ ბზარებს ააშკარავებს. შემდეგ ბრეჟნევის ეპოქის სტაგნაცია და შემდეგ გორბაჩოვის რეფორმები იქცევა დამაჩქარებლებად; ელცინის ეპოქა ასრულებს ამ გაწმენდას (სსრკ დაიშალა, ათეიზმის სამთავრობო ფორმა დასრულდა). „გულის აღზევება“ ვლინდება მთელი ამ ხაზის გასწვრივ (ათეისტური თავგასულობა), მაგრამ არცერთი „გამარჯვებით სრულად ვერ სარგებლობს“.

სამხრეთის მეფეთა დასასრული ეტაპობრივია; სატანის დაღუპვა ჯვარზე დაიწყო, საბოლოოდ კი იგი ათასი წლით განიდევნება, შემდეგ კი კვდება.

და ვიხილე ზეციდან ჩამომავალი ანგელოზი, რომელსაც უფსკრულის გასაღები და დიდი ჯაჭვი ეჭირა ხელში. და შეიპყრო გველი-ურჩხული, იგი ძველი გველი, რომელიც არის ეშმაკი და სატანა, და შეკრა იგი ათასი წლით, და ჩააგდო იგი უფსკრულში, და ჩაკეტა იგი, და ბეჭედი დაასვა მას, რათა აღარ მოეტყუებინა ხალხები, ვიდრე აღსრულდებოდა ათასი წელი; ხოლო ამის შემდეგ მცირე ხნით უნდა გათავისუფლდეს.

და ვიხილე ტახტები, და დასხდნენ მათზე, და მიეცა მათ სამართალი; და ვიხილე სულები იმათი, რომელთაც თავი მოჰკვეთეს იესოს მოწმობისათვის და ღვთის სიტყვისათვის, და რომელთაც არ თავყვანი სცეს მხეცს, არც მის ხატებას, და არ მიიღეს მისი ნიშანი თავიანთ შუბლზე, ან თავიანთ ხელზე; და იცოცხლეს და იმეფეს ქრისტესთან ერთად ათას წელს. ხოლო დანარჩენი მკვდრები არ გაცოცხლებულან, ვიდრე არ აღესრულა ათასი წელი.

ეს არის პირველი აღდგომა. ნეტარ და წმიდაა იგი, ვისაც წილი აქვს პირველ აღდგომაში: მათზე მეორე სიკვდილს ძალა არა აქვს, არამედ ისინი იქნებიან ღმერთისა და ქრისტეს მღვდლები და იმეფებენ მასთან ერთად ათასი წელი.

და როდესაც ათასი წელი შესრულდება, სატანა გათავისუფლდება თავისი საპყრობილიდან, და გამოვა, რათა აცდინოს დედამიწის ოთხივე კუთხეში მყოფი ხალხები — გოგი და მაგოგი — და შეკრიბოს ისინი საბრძოლველად; მათი რიცხვი ზღვის ქვიშასავით არის. და ავიდნენ ისინი დედამიწის სივრცეზე, და გარს შემოადგნენ წმიდათა ბანაკსა და საყვარელ ქალაქს; და ზეციდან, ღვთისაგან, ცეცხლი ჩამოვიდა და შთანთქა ისინი. ხოლო ეშმაკი, რომელმაც აცდინა ისინი, ჩაგდებულ იქნა ცეცხლისა და გოგირდის ტბაში, სადაც არიან მხეცი და ცრუ წინასწარმეტყველი; და იტანჯებიან დღე და ღამე უკუნიითი უკუნისამდე. გამოცხადება 20:1–10.

მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ ჩვენს განხილვას სამხრეთის მეფის შესახებ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტედან მეთხუთმეტე მუხლების ფარგლებში.

ჟურნალი „დასასრულის ჟამი“ გამოიცა 1996 წელს და იგი წარმოადგენს დანიელის წიგნის იმ წინასწარმეტყველებას, რომელიც 1989 წელს გაიხსნა. ცოტა ხნის წინ ეს ჟურნალი წაიკითხა ChatGPT-მ და მას სთხოვეს შეეფასებინა უკრაინის როლი ორმოცე მუხლის ისტორიაში, როგორც ეს ჟურნალშია წარმოდგენილი. ქვემოთ მოცემულია იმ ჟურნალის ანალიზი, რომელიც უკვე ოცდაათი წელია საჯარო ჩანაწერშია. ჟურნალში ელენ უაითის თხზულებებიდან პირველი მონაკვეთი არის Testimonies, volume 9, 11.

მიმოხილვა: უკრაინა წინასწარმეტყველურ ჩარჩოში

ჟურნალის მიერ დანიელის 11:40–45-ის წინასწარმეტყველურ მონახაზში უკრაინა განხილულია საბჭოთა კავშირის დაშლასთან და პაპობას (ჩრდილოეთის მეფე) და ათეისტურ კომუნიზმს (სამხრეთის მეფე) შორის ბრძოლასთან კავშირში. უკრაინა წარმოდგენილია, როგორც უმნიშვნელოვანესი რელიგიური და გეოპოლიტიკური ბრძოლის ველი პროქსი-ომების დასკვნით ეტაპებზე, განსაკუთრებით უკრაინის კათოლიკურ ეკლესიასთან მიმართებით და მის ლეგალიზაციასთან დაკავშირებით საბჭოთა მმართველობის ქვეშ ათწლეულების განმავლობაში დათრგუნვის შემდეგ.

ჟურნალი უკრაინას წარმოადგენს, როგორც დანიელის 11:40-ის უფრო ფართო წინასწარმეტყველური აღსრულების ნაწილს, და აღწერს სამხრეთის მეფის წაღვეკვას ვატიკანისა და შეერთებული შტატების ალიანსის მეშვეობით. უკრაინა ნაჩვენებია როგორც საბჭოთა ათეიზმის შესუსტებისა და აღმოსავლეთ ევროპაში კათოლიკური გავლენის აღორძინების მტკიცებულება.

უკრაინა ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის ომში

ჟურნალი ასწავლის, რომ სამხრეთის მეფე არის ათეიზმი, რომელიც პირველად საფრანგეთით (1798) განსახიერდა, ხოლო მოგვიანებით — საბჭოთა რუსეთით. ჩრდილოეთის მეფე არის პაპობა, ხოლო დანიელის 11:40 აღწერს სულიერ ომს, რომელიც 1798 წელს იწყება და 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლით სრულდება. უკრაინა ამ კონტექსტში ჩნდება, როგორც საბჭოთა ბლოკის ნაწილი, რომელიც დანიელის 11:40-ის აღსრულებაში გადაიხვეტება. გამოცემა საბჭოთა კავშირის დაშლას წარმოადგენს, როგორც პაპობის სასიკვდილო ჭრილობის განკურნების პირველ ნაბიჯს (გამოცხადება 13).

უკრაინული კათოლიკური ეკლესიის ჩახშობა (ციტირებული წყაროები)

ჟურნალი მოიცავს საერო დოკუმენტაციას საბჭოთა მმართველობის ქვეშ კათოლიკეთა დევნის შესახებ.

ჟურნალ Time-იდან, 1989 წლის 4 დეკემბერი:

„მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, მძვინვარე, თუმცა, ზოგადად, ნაკლებად სისხლისმღვრელი დევნა გავრცელდა უკრაინასა და ახალ საბჭოთა ბლოკში, და

შეეხო მილიონობით რომის კათოლიკესა და პროტესტანტს, ისევე როგორც მართლმადიდებლებს.“

უკრაინა იდენტიფიცირებულია, როგორც ერთ-ერთი მთავარი რეგიონი, სადაც კათოლიციზმი კომუნიზმის პირობებში დათრგუნული იყო.

უკრაინული კათოლიკური ეკლესიის ლეგალიზაცია

უკრაინის შესახებ მსჯელობის ერთ-ერთი მთავარი საგანია ხანგრძლივად აკრძალული უკრაინის კათოლიკური ეკლესიის ლეგალიზება.

ჟურნალ *Life*-იდან, 1989 წლის დეკემბერი:

„ჩეხოსლოვაკიაში ახლახან სამი ახალი კათოლიკე ეპისკოპოსი დაინიშნა. და ამ თვეში გორბაჩოვი იტალიაში ვიზიტისას შეხვდება პაპ იოანე პავლე II-ს — ეს იქნება კრემლისა და ვატიკანის ხელმძღვანელთა შორის პირველი პირისპირ შეხვედრა. ამ მოლაპარაკებებმა შესაძლოა გამოიწვიოს სსრ კავშირში დიდი ხნის განმავლობაში აკრძალული უკრაინული კათოლიკური ეკლესიის ლეგალიზაცია.“

U.S. News & World Report-იდან, 1989 წლის 11 დეკემბერი:

რელიგიური თავისუფლების აღორძინება, როგორც მოსალოდნელია, მოიცავს ხუთმილიონიანი უკრაინის კათოლიკური ეკლესიის მიმართ დაწესებული ოფიციალური აკრძალვის მოხსნასაც; ამ ეკლესიამ იატაკქვეშეთში განაგრძო არსებობა 1946 წლიდან, როდესაც სტალინმა ბრძანა მისი შთანთქმა რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიაში. უკრაინული ეკლესიისთვის ლეგალური სტატუსის მოპოვება პაპის ერთ-ერთი უმთავრესი მიზანი იყო.

ჟურნალი ამას წარმოაჩენს, როგორც ათეისტური კონტროლის შესუსტებისა და კათოლიკური ძალაუფლების აღდგენის მტკიცებულებას. ეს განისაზღვრება, როგორც ვატიკანის დიპლომატიური ზეწოლის უშუალო შედეგი, და დანიელის 11:40-ის აღსრულების ერთ-ერთ მნიშვნელოვან ეტაპად არის წარმოდგენილი უკრაინა, როგორც თვალსაჩინო მაგალითი იმისა, რომ პაპობა ყოფილ კომუნისტურ ტერიტორიაზე კვლავ იბრუნებს გავლენას.

უკრაინა, როგორც პაპობის წინსვლის მტკიცებულება

კომუნიზმის დაცემა არა მხოლოდ როგორც პოლიტიკური ცვლილება, არამედ როგორც ათეიზმის სულიერი დამარცხება, პაპობის გეოპოლიტიკური წინსვლა და პაპობის მიერ მსოფლიო ბატონობისაკენ დაბრუნების დასაწყისი. უკრაინა იქცევა საბჭოთა რელიგიური ჩახშობის დემონტაჟისა და აღმოსავლეთ ევროპაში რომის სტრატეგიული გამარჯვების საკვლევ მაგალითად. ეს წარმოადგენს ხილულ გადასვლას იძულებითი ათეიზმიდან აღდგენილ კათოლიკურ ავტორიტეტზე, ხოლო უკრაინული კათოლიკური ეკლესიის ლეგალიზაცია განიხილება როგორც წინასწარმეტყველური დადასტურება იმისა, რომ ჩრდილოეთის მეფე სამხრეთის მეფეს „ქარიშხალივით“ sweep away.

უკრაინა და უფრო ფართო წინასწარმეტყველური თანმიმდევრობა

1. 1798 — პაპობა სასიკვდილო ჭრილობას იღებს.
2. 1917 — ათეიზმი რუსეთში გადადის (ბოლშევიკური რევოლუცია).
3. 1989 — საბჭოთა კავშირი იშლება.
4. უკრაინა — კათოლიკური ეკლესია დაკანონდა.
5. პაპობა კვლავ იბრუნებს გეოპოლიტიკურ გავლენას.
6. ამერიკის შეერთებული შტატები საბოლოოდ პაპის გავლენის ქვეშ მოექცევა (დანიელი 11:41).
7. მთელი მსოფლიო მიჰყვება (დანიელი 11:42–43).

უკრაინა თავსდება 3–4 ეტაპებში, როგორც გარდამავალი პერიოდის ნაწილი საბჭოთა ათეიზმსა და აღდგენილ პაპობრივ გავლენას შორის.

წყაროები, რომლებიც გამოყენებულია უკრაინის შესახებ განხილვაში

- ჯეფ პიპენჯერი (ძირითადი თეოლოგიური ჩარჩო)

წინასწარმეტყველების სული

- დიდი ბრძოლა
- რჩეული უწყებანი
- მოწმობანი ეკლესიისათვის

საერო პრესა

- ჟურნალი „Time“
- ჟურნალი „Life“
- აშშ-ის ახალი ამბები და მსოფლიო ანგარიში

უკრაინა მოხსენიებულია შემდეგთან დაკავშირებით:

- მეორე მსოფლიო ომის შემდგომი კათოლიკური დევნა
- უკრაინული კათოლიკური ეკლესიის მიწისქვეშა გადარჩენა
- გორბაჩოვი–ვატიკანის დიპლომატია
- კათოლიკური იერარქიის კანონიკური აღდგენა

უკრაინის როლის შეჯამება საინფორმაციო ბიულეტენში

უკრაინა საბჭოთა ათეიზმის პირობებში ჩახშობილი კათოლიციზმის სიმაგრე იყო. უკრაინის კათოლიკური ეკლესიის ლეგალიზაციამ სამხრეთის მეფის შესუსტება მიანიშნა. ვატიკანის გავლენამ უკრაინაში ცხადყო პაპობის აღორძინება, ხოლო უკრაინის რელიგიურმა ცვლილებამ თვალსაჩინო მტკიცებულებად იმსახურა იმისა, რომ სრულდებოდა დანიელი 11:40. უკრაინის ირგვლივ განვითარებული მოვლენები პაპობის სასიკვდილო ჭრილობის შეხორცების პირველ ნაბიჯს შეადგენდა. ამიტომაც,

უკრაინა წარმოდგენილია არა როგორც იზოლირებული პოლიტიკური მოვლენა, არამედ როგორც წინასწარმეტყველური ნიშანი დანიელის 11-ის საბოლოო მოძრაობებში.